

Igehirdetés
Nagymad, 2020. április 26.
Lekció: Efézus 5,15-17

Áron is megvegyétek az alkalmat!

Fohász: Mennyei Édesatyánk, az Úr Jézus Krisztusban! Köszönjük, hogy most is vársz minket, mert nagyon szeretsz, és azt akarod, hogy átéljük ezt a szeretetet. Köszönjük, hogy még mindig szól az ige, és megláthatjuk általa, mit tettél értünk. Ragyogtasd fel kegyelmedet előttünk, és könyörülj rajtunk, hogy jöjjünk, úgy, amint vagyunk. Merjünk beletekinteni az ige tükrébe. Óvj meg attól, hogy csak azt akarjuk hallani, ami a fülünknek kedves. Mert, Urunk, Te, mint igazi Orvos, gyógyítani akarsz. Nem néhány nyugodt percet kínálsz, vagy egy kis megnyugvást, hanem a lényünk gyógyulását akarod elvégezni. Olyan gyógyulást, ami örök életre vezet. Azonban a gyógyuláshoz vezető úton fájdalom is akad. Fel kell vágni a beteg részt, és el kell távolítani a betegség okát, és ha ez megtörténik, gyógyul az életünk. A mi betegségünk okozója a bűn, és ezt csak Te tudod eltávolítani, igéd által, amely olyan, mint a kétélű kés. Igen, Uram, a műtét fáj, de megéri, mert Te nem a felszínt gyógyítod, hanem az egész életünket. A bűnös természet helyére új életet ajándékozol, és így már képesek leszünk másként élni. Kérünk, Urunk, így munkáld meg bennünk igéd által. Add, hogy a műtét után boldog bizonyosságunk legyen: örök életünk van, Általad, kegyelemből, hit által!

Amen!

Az eddigiek során, amennyiben olvastuk az Efézusiakhoz írott levelet, megláthattuk, mennyi mindent adott az Úr azoknak, akik keresik Őt. Igazában akkor nyerünk áldást a Bibliából, ha mindennap olvassuk, akár hallunk róla igehirdetést, akár nem. Elmondta Pál azt a csodálatos hírt, hogy kegyelemből van üdvösségünk, és ez Isten ajándéka. Ajándékba kapjuk az üdvösséget, Isten drága kegyelmét, vagyis bűneink elengedését. Isten ajándékot készített nekünk az Úr Jézus Krisztus kereszthalála által. Ő kifizette az árat, életét adta, így szabaddá vált az út. Aki látja bűneit, felismeri, hogy elveszett, kárhozatra méltó ember, de ha ezt megvallja, és bocsánatot kér, az bocsánatot kap. Jézus halála elégtétel a bűneinkért, így már nem nekünk kell elszenvedni az ítéletet. Aki ebben a földi életében bűnbánattal kiált az Úrhoz, az kegyelemben részesül. Azonban a kegyelmet át kell venni, és a hit az a kinyújtott üres kéz, amivel megragadhatjuk az Úr bocsánatát. Ha elkészül az útlevelünk, csak átvétel után tudjuk használni. Hiába van készen, ha nem vesszük át, nem utazhatunk vele. Amelyik határnál szükség van rá, onnan vissza fognak fordítani. Hiába mondjuk, hogy elkészült, de nincs a birtokunkban, még nem vettük át. Így kell átvenni a kegyelmet is. Átvetted már? Nem elég azt mondani, hogy Ő mindenkiért meghalt, az ige ezt mondja: *Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen* (Jn 3,16). Isten odaadta a Fiát, de nekem kell hinni Benne, hogy aktivizálódjon a kegyelem és az örök élet.

Mindezt átöltözéshez is hasonlította az apostol. Amíg nem ismerjük az Úr Jézus Krisztust, és nem Övé az életünk, hanem a világ szerint élünk, olyanok vagyunk, mint a hajléktalan koldus. A ruházatunk elhasználódott és szennyes. Amikor az Úr ránk talál és hazafogad, akkor átöltöztet. Nem maradhatunk a régi szennyes gönceinkben. A régi életmódot el kell hagynom. A tékozló fiút is új ruhába, a legszebb fiú ruhába öltöztették, a régi göncöt pedig elégették. De ez még nem elég, fel kell öltözni az újat, az üdvösség fehér ruháját, ami az új életformát is szimbolizálja. Aki Krisztusé, az egészen újjá lesz. Isten országába csak ebben az új ruhában mehetünk be. A fiú élet nem csupán a

visszatérés feletti örvendezésből áll. Az ünnep eltelik, és utána a fiú, az atyai ház rendje szerint él tovább. Ezt jelenti keresztyénnek lenni, az atyai ház rendje szerint, az Atya akaratának engedelmességgel élek tovább. Az életem bizonyágtétel arról, hogy kihez is tartozom.

Csendesedjünk el, és vizsgáljuk meg az életünket: végbement már ez a ruhacsere? Új életet kértem és kaptam már az Úrtól? Mert mindez még azt is üzeni, hogy bármilyen bűnök gyötörnek, vagy legyek szenvedélyek, félelmek rabja, Jézus Krisztus által van szabadulás. Ő azért jött el a világba, hogy elvégezze szabadításunkat, esélyt adjon egy új életre. Jézus Krisztus által megfordulhat életem iránya.

Amikor ez a megfordulás végbemegy, új irányt, és benne új vezetőt követek, aki az Úr Jézus. Innentől már érvényes, amit ennek a fejezetnek a kulcskifejezése mond: „amint Krisztus is.” Ez azt jelenti, hogy innentől kezdve tudatosan követem Őt, és így egész életem számára Ő lesz a minta. Mindig felteszem a kérdést: Mit tenne az Úr Jézus? Azért fontos ez a kérdés, mert amíg Jézus nélkül éltük az életünket, a környezetünk volt a minta, a hozzánk hasonló emberek, akik szintén aszerint éltek, amit láttak, hallottak, amit a többség jónak tart. Időnként kiválasztunk valakit, akire felnézünk, és azt mondjuk, olyan szeretnék lenni, mint ő. Általában ezek a példák a sikeresség alapján alakulnak ki bennünk. Olyan sikeresek, népszerűek, elismertek vagy gazdagok szeretnénk lenni, mint az általunk kiválasztott személy. Azonban ezek az emberek nem az Urat követik, nem az Ő élete a minta, nem Isten szavához igazítják az életvitelüket. Amikor csodálkozunk, miért alakul rosszul az életünk, miért mennek tönkre kapcsolataink, miért bukácsolunk, akkor, ha őszinték vagyunk, elismerjük, hogy azért, mert rossz volt a minta. Olyanokat követtünk, akik maguk sem tudtak jól élni. A sok sztár élete nagyon is elromlott, gyakori válságban van. Sokszor még azoké is, akik mások életének a javítói akarnak lenni. Mert nem elég csak a felszínt kezelni, lelkünk mélységét kell meggyógyítani. Ennek azonban egyedül az Úr Jézus a professzora. A Szentírás azt üzeni, még jöhetünk, még elérhető az áldott Orvos, és ha valóban betegként jövök, Ő meggyógyít, helyre rak.

Isten egy bevált és követhető mintát adott nekünk, és ez Jézus élete. Az Ő élete nem hevert romokban, mindig, a legnehezebb pillanatokban is tudta, hogy van út felfelé. Lehet az Atyához fordulni. Még a kereszten is tudta, hogy Isten jelen van, és a kezébe tette le az életét. Azért adta Őt Isten a világba, hogy Ő legyen a minta, úgy alakítsuk az életünket, amint Ő is tette. Egy-egy döntéshelyzetben nézzük meg, Ő hogyan is tett. Gondoljuk végig: azt tenné-e Jézus, amit én tenni szándékozom?

Jól gondoljátok meg, írja az apostol, mert nem mindegy, hogyan is élünk tanítványként. Efézusban sem volt mindegy, hogy csak a kultuszuk változott, vagy az életük is más lett a keresztyéneknek. Az efézusi hívők élete különbözött azokétól, akik továbbra is a Diána-kultuszban vagy más pogány vallás szerint éltek. Jól meg kell gondolni, ha keresztyénnek nevezem magam, hogyan is élem az életem, milyen minta alapján szervezem azt meg. Miért kell odafigyelni? Azért, mert aki Krisztus követése mellett dönt, aki azt mondja, hogy keresztyén, annak az élete bizonyágtétellé válik. Jól látható különbség látható az életünkben. Ha nem, akkor a világ úgy gondolja, a keresztyén hit csak egy a sok közül. Azért hív el az Úr, hogy valami mást, minőségileg mást mutassunk fel. Mert az Úr olyan ajándékot ad, amit csak Ő tud adni, és senki más. A bűntől megtisztult új életet, amiben maga az élet is értéké válik. A hívő ember számára az élet érték, ami azt jelenti, védi, megbecsüli, de nemcsak a sajátját, hanem a másik emberét is. Mivel érték az élet, és Isten a legtöbbet, Fia életét adta érte, ezt másoknak is elmondjuk és bemutatjuk. A hívő ember élete az Isten szerinti élet bemutatója. Bemutatja azt a szabadságot, amit Krisztusban kapott, amit a bálványok képtelenek biztosítani.

Ne mint esztelenek járjatok – kik az esztelenek? Azok, akik hallgatják Isten igéjét, de nem veszik komolyan. Ahogyan az Úr Jézus is mondja: hallják, de nem építenek rá, nem cselekszik. Ha nem épít az ígére, összeomlik az élet, mert nem használta fel az Istentől adott jó alapanyagot. Az élet legjobb alapanyaga Isten szava, aki elfogadja és rá épít, annak az élete stabil, vihart álló lesz. Efézusban voltak olyanok, akiket megkísértett a régi életük, úgy gondolták, elég, ha hisznek Jézus-

ban mint Megváltóban, de az életvitelüket az eddigiek szerint fogják továbbra is alakítani. Ezeket nevezi esztelennek. Tudják, mit akar Isten, de úgy gondolkodnak, nem kell azt annyira komolyan venni. Kétfelé sántikálnak, mint Aháb király és Izráel népe. Ismerték Isten akaratát, a törvényt, de behozták az országba a Baál-kultuszt, és inkább annak a lazasága szerint éltek. Úgy voltak vele, Isten sem veszi szigorúan. De az Úr nem szereti a kétfelé sántikálást, és elküldte a királyhoz Illés prófétát, aki kihirdette Isten akaratát: három évig nem lesz eső az országban. Eljött a szárazság, de nem úgy ítélték meg, hogy Isten keres, és nem tartottak bűnbánatot. Úgy tekintettek a szárazságra, volt már ilyen korábban is, és lesz a jövőben is. Nem indultak el Isten felé. Vajon mi hogyan gondolkodunk erről a mostani járványról? Úgy véljük, volt már ilyen korábban is, és lesz ezután is?

Megláttuk-e, hogy Isten szól hozzánk, megítéli életünket a vírus által is. Azt akarja, hogy bűnbánatot tartva megvizsgáljuk, úgy élünk-e, mint Krisztus? Az egyház úgy él-e ma, mint Krisztus? Meglátszik-e az életünkön, hogy az Övéi vagyunk? Mi jelzi ma, hogy egy településen keresztyének élnek? Az épületek, a rajtuk elhelyezett szimbólumok, vagy a hívők világító élete? Nem a pénz mozgat már, és nincs tisztátalanság az életünkben, példamutató a házasságunk? A beszédünk is elárulja, hogy az Úr tanítványai vagyunk? Krisztus jó illata érződik általunk? Illatozunk vagy szagítunk? Azonban mind a próféta megjelenése, mind az igehirdetés elhangzása Isten kegyelmét jelzik. Még odafordulhatunk Hozzá, és az életünket is Krisztushoz igazíthatjuk.

Bölcsen járnunk azt jelenti, mint Krisztus, de Ő hogyan is élt? Önmagát adta értünk a kereszten. De nemcsak ott, hanem egész élete során. Önmagát, a Belőle áradó isteni élet erőit adta tovább mindazoknak, akik felkeresték, akik kiáltottak Hozzá. Nem ment el senki mellett, és aki őszintén kereste, annak meggyógyult az élete, az megszabadult a gonosz hatalma alól, és Jézussal kezdett el élni. Ezek az emberek, amikor átérték Jézus hatalmát, és szabadokká lettek a bűntől, már magukat adták az Úrnak. És azok, akik egész lényüket Neki adták, adakozóvá váltak. Tudtak adni másoknak. Mert az igazi adakozás hálás szívből fakad. Előbb magamat adom Jézusnak, majd a másoknak is. Aki mindenét, talán azt a kevesét, amije van, Neki adja, az majd úgy kapja vissza, hogy jut belőle másoknak is. Most már magunkból, időnkéből, erőnkéből, szeretetünkéből, türelmünkéből jut a mellettünk lévőnek is. Ez Jézus csodája, egész lényünket átalakítja, és ami korábban nem telt tőlünk, az most már bőven árad. Az Úr Jézus mondta: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz bennem, amint az Írás mondta, élő víz folyamai áradnak annak belsejéből” (Jn 7,38). Tehát hiszek Bennem, átélem, hogy élő víz folyamai ömlenek belőlem. Nemcsak annyi áldást kapok, ami nekem elég, hanem túlárad belőlem az Úr Lénye, a Lélek ereje. Mivel Krisztus a forrás, a Belőle áradó új élet másokhoz is eljut. A folyam kilép a medréből, és elárasztja a partvidéket, és ahol megöntözi az addig kitikkadt földet, az termővé válik. Isten gyermekei által is termővé válhat az élet.

Áron is megvegyétek az alkalmat, figyelmeztet Pál, és általa drága Urunk. Milyen alkalmat vegyünk meg? És hogyhogy meg kell venni valamit, amikor a kegyelem ingyenes? Nem azt halljuk mindig, hogy Jézus kifizette az árat? De igen. A kegyelem ingyen van, de nem olcsó, hanem nagyon is drága, és nekem is kerül valamibe, a régi életem és önmagam megtagadásába. Áron is megvegyétek, azt is jelenti, hogy éljünk az Isten által felkínált megtérés lehetőségével. Amikor az Úr keres, azt használjuk ki, akkor is, ha az adott esetben kerül valamibe. Annyi mindenért fizetünk. A rossz minőségért vagy semmi teljesítményért is. Egy focimeccsért is fizetnek az emberek, és gyakran nézhetetlen semmit kapnak. De azért ismét váltanak jegyet. Vagy beszélhetünk a moslékkal egyenlő tévéműsorokról, szórakoztatónak nevezett programokról, ahol inkább tisztátalan szájából érkező gondolatokat kapnak azok, akik fizetnek érte.

Az Istentől való alkalom, a Vele való találkozás ára talán annyi, hogy vasárnap nem a munkám végzem, hanem ígét hallgatok, figyelek arra, amit az Úr mond. Esetleg mások véleményével megyek szembe, mint Bartimeus, mert gyógyulni szeretnék, és nem hagyom magam lebeszélni, és tovább kiáltozok. Bartimeus meglátta, hogy ez az alkalom nem tér vissza, Jézus nem jön ismét Jerikóba, ezért tovább kiáltott. Aki megfizeti az árat, az sokkal többet kap, mint amit adott. Az Úr kegyelmét és jelenlétét tapasztalja meg. Annak az élete biztonságban lesz, mert nincs más biztonság, mint az Úr jelenléte.

De jelzi az alkalmas idő a szolgálat idejét is, amikor az Úr elém hoz valakit, megállok, és foglalkozok vele. Felismerem, hogy azért találkoztam vele, hogy általam ő is találkozhatson Jézussal. Pünkösöd után Péter és János az imádkozás idejére tartottak a templomba, de amikor a születése óta sánta megszólította őket, alkalmat találtak a bizonyoságtételre. Megálltak, és annak ellenére, hogy az csak alamizsnát várt tőlük (néhány fillért), ők a legnagyobb kincset, Jézust, a neve által való gyógyulást adták neki. Meglátjuk-e így az Istentől elkészített alkalmat, egy sima beszélgetésből eljutunk-e az Úr Jézusig? Ez a béna sem azért ment és szólította meg a két tanítványt, hogy Jézusról kérdezze őket, de ők a Szentlélek által tudták, hogy Jézusról kell beszélniük. A másoknak Jézusra van szüksége. És ez soha nem attól függ, hogy a másik akar-e Róla hallani.

Ne legyetek esztelenek, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata. Hát, nem simogat Pál, az bizonyos, már másodszor nevezi őket esztelennek. Mert úgy akarnak élni, hogy nem keresik Isten akaratát. Értsétek meg, mi az Úr akarata. Van Neki akarata, és azt meg lehet érteni. Mintha azt mondaná, használjátok az eszeteket, mert nem minden Isten akarata, amit a társadalom sugall. Amit a világ elvár, az nem azonos Isten akaratával. Nem minden, a világtól induló akár jótékonysági munka sem biztos, hogy Isten akarata a gyülekezet számára. A gyülekezet feladata nem az, hogy a világ szerepét átvegye, átvállalja a szociális feladatokat. Hát akkor mi? Pál arra biztat, hogy a tanítványok keressék és értsék meg Isten akaratát, mert az megismerhető és megérthető. De nem mindegy, hol keressük. Isten akaratával az igében találkozhatunk. Ezért elsőrendű feladat a Szentírás minél jobb ismerete. Ehhez azonban olvasnunk és kutatnunk kell. Isten akaratát akkor ismerjük fel, ha meg tudjuk különböztetni a Pásztor hangját a világ hangjától. Ha nem vesszük észre az igével nem egyező tanításokat, ha képtelenek vagyunk különbséget tenni, Isten akaratát sem fogjuk megismerni.

Istennek van a gyülekezetre vonatkozó akarata, mégpedig az, amit feltámadása után a tanítványainak mondott: „*Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében*” (Mt 28,19). Ebből megtudjuk, hogy a tanítvánnyá tétel a feladat, tegyünk meg mindent, hogy mások megismerjék az Úr Jézust, Általa Isten kegyelmét, és az Ő követőivé legyenek. Hogyan tegyük? Tanítsuk meg őket arra, amit Jézustól tanultunk. Mindezt hiteles étellel támasszuk alá.

Személyes akarata is van az Úrnak, ezt értette meg Pál megtérésekor, amikor így szólt: Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem? Ebben benne van: ha hitre jutottam, ha Jézust követem, már nem azt kezdek az étellemmel, amit én akarok. Már nem arról szól, mint korábban, hogy én megtervezem a jövőmet, és erre kérem Isten áldását. Nem! Neki adom az étellem, Őt szolgálom, és az Ő akaratát akarom megcselekedni. Pálnak az Úr megmutatta, hogy a pogányok közt lesz az Úrtól elkészített élet- és munkaterülete. Kérdezzem: Uram, hol akarsz látni, melyik helyen, milyen munkában szolgálhatlak, dicsőíthetlek Téged?

Fohász: Uram, Jézus Krisztus, köszönöm a drága ígét, amelyet ma is adtál nekem, és általam küldesz a gyülekezetnek. Köszönjük mind, hogy még mindig tart a kegyelmi idő, még mindig ébresztgatsz minket, és add, hogy ébredjünk. Ébredjünk Rá a kegyelem titkára és az új élet lehetőségére. Végezd el, hogy ne csak lehetőség, hanem valóság legyen a számunkra.

Áldott légy, Úr Jézus, hogy megmutatod nekünk az élet útját, és tanítasz úgy élni, hogy az az Atyának tetsző legyen. Végezd el bennünk, hogy valóban Te légy a minta az életünk számára. Bocsd meg, ha eddig inkább a világtól vettük a mintát, és inkább hasonlítottunk rá, mintsem Terád. Add, hogy mostantól már másképp legyen. Mondjunk nemet a világnak, és induljunk el a Te nyomaidban. Hadd legyen mostantól a mi vezérelvünk: amint a Krisztus. Vagyis, Lelked által munkáld ki, hogy mindenben Téged kérdezzünk, és igyekezzünk úgy cselekedni, ahogyan Te is tennél.

Uram, segíts, hogy mindig keressük a Te akaratodat, és addig ne tegyünk semmit, amíg azt nem látjuk világosan. Köszönjük, hogy megérthető az akaratod. Amit pedig már kijelentettél, azt hadd cselekedjük. Végezd el, Urunk, hogy életünk által mások életébe is eljuthasson az élő víznek folya-

ma. Oly sok kitikkadt élet van, ne zárjuk el az élő víz folyamát, hanem engedjük, hogy tovább áradjon, termővé téve a környezetünket.

Urunk, köszönjük, hogy most is beszélhetünk Veled! Kérjük drága kegyelmed, újítsd meg néped életét. Ne engedd, hogy visszasüppedjünk régi életvitelünkbe, adj ébredést, Urunk. Újítsd meg egyházadat, gyógyítsd a betegeket, könyörülj a szenvedélybetegeken, vigasztald és töltsd fel az örök élet reménységével a gyászolókat!

Kérünk, Urunk, az üldözött testvéreinkért, őrizd őket, és add, hogy a nehéz időkben is hűségesek legyenek Hozzád. Végezd el, hogy a jobb módban, kényelemben élő egyház pedig ne veszítse el szeretetét és hűségét. Könyörülj azokon, akik még nem hallották az evangéliumot, vagy most hallják először; add, hogy valóban meghallják, és elkezdjék élni. Eléd visszük, Uram, az éhezőket, egyben kérjük, bocsásd meg a kenyérrel, a Te javaiddal elkövetett bűneinket is.

Köszönjük, hogy meghallgatsz minket!

Ámen!